

ce a mai rămas în urmă e o bucată veche de gumă de șters și cântecurile triste ale marinilor, care răsună în depărtări. Și, desigur, unicornul, cu cornul lui îndreptat singuratic spre cer, lângă fântâna arteziană.

M-aș bucura ca M să fie acum în Rai – sau într-un loc asemănător – și să asculte „Theme from a Summer Place“. Să fie învăluită bland în muzica ei întinsă și neîngrădită. N-aș vrea să se asculte Jefferson Airplane (eu sper că Dumnezeu nu e atât de nemilos). Și mi-ar mai plăcea să-și amintească din când în când de mine, ascultând pizzicatoul la vioară din „Theme from a Summer Place“. Însă nu pot să cer prea multe. Mă rog să trăiască fericită și în pace alături de eterna și nepieritoarea muzică de lift, chiar și fără mine.

Ca unul dintre bărbații fără femei, mă rog din suflet să fie aşa. Altceva nu pot face decât să mă rog. Deocamdată. Probabil.

Cuprins

„Drive My Car“	5
„Yesterday“.....	37
Organul independent	69
Şeherezada	101
Kino.....	127
Samsa îndrăgostit	161
Bărbați fără femei	183

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, HARUKI MURAKAMI s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare*; Polirom, 2003, 2004, 2014) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul* 1973 (1980) și *În căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005, 2011). În 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004, 2011), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio și spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) și romanele *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005, 2012), *Dans dans dans* (1988; Polirom, 2004, 2006, 2012), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul IMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004, 2014), *Iubita mea, Sputnik* (1999; Polirom, 2004, 2014), *Kafka pe malul mării* (2002; Polirom, 2006, 2014), *În noapte* (2004; Polirom, 2007, 2013), *1Q84* (2009-2010; Polirom, 2012) și *Tsukuru Tazaki cel fără de culoare și anii săi de pelerinaj* (2013; Polirom 2013), precum și volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006, 2014), *Salcia oarbă, fata adormită* (2006; Polirom, 2007) și *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

„Drive My Car“

Până acum, Kafuku mai mersese de câteva ori în mașini conduse de femei, iar din punctul său de vedere, felul în care conduceau se împărtea în două mari categorii: fie un pic prea agresiv, fie un pic prea precaut. Cea din urmă era mult mai numeroasă, fapt pentru care probabil că ar fi trebuit să fie recunosător. În general, femeile conduc mai grijuliu și mai atent decât bărbații. Firește, nu avea nici un motiv să se plângă de cele care conduc grijuliu și atent. Uneori însă, acest stil de a conduce poate deveni enervant pentru șoferii din jur.

Pe de cealaltă parte, multe din cele din categoria mai agresivă par să aibă impresia că sunt șoferi pricepuți. În multe cazuri, fac glume pe seama celor prea grijulii și se mândresc că ele nu sunt aşa. Numai că nu își dau seama că atunci când schimbă cu îndrăzneală banda, mulți șoferi din jur calcă frâna destul de brusc, oftând sau adresându-le cuvinte nu tocmai măgulitoare.

Firește, sunt și unele care nu aparțin niciunei dintre aceste categorii. Nu sunt nici prea agresive, nici excesiv de precaute. Sunt femei care conduc cât se poate de normal. Printre ele se numără și unele chiar foarte pricepuți. Numai că, și la ele, Kafuku simțea o umbră de încordare. Nu putea să spună despre ce era vorba concret, dar, așezat pe scaunul pasagerului, avea senzația aceea de „nu merge ca uns“ și nu reușea să se relaxeze. I se usca gâtul și, ca să umple tăcerea, începea să spună banalități fără rost.

Desigur, și printre bărbați există șoferi pricepuți și șoferi nepricepuți. Numai că în felul lor de a conduce nu se simte,

în cele mai multe cazuri, acea încordare. Nu e vorba că sunt ei mai relaxați. Probabil că sunt de fapt încordați, dar par să reușească – probabil inconștient – să separe firesc această tensiune de propria stare de spirit. Stau cu atenția concentrată asupra șofatului, dar încă vorbesc și se comportă firesc. Una-i una și alta-i alta. De unde venea această diferență, Kafuku nu avea idee.

De obicei nu făcea deosebiri între femei și bărbați. Nu era nici de părere că ar exista diferențe de abilități între sexe. În munca sa, lucra cu un număr egal de femei și de bărbați, și chiar prefera întrucâtva să colaboreze cu o femeie. Femeile sunt în general mai atente la detaliu și au auzul mai fin. Doar când venea vorba de șofat, dacă se urca într-o mașină, deve-nea conștient că la volan se află o femeie. Nu povestise asta nimănui. I se părea că nu e genul de subiect care să meargă discutat cu ceilalți.

*

De aceea, Kafuku nu păru foarte încântat atunci când îi povesti lui Ōba, managerul atelierului de reparații, că își cauță un șofer personal, iar acesta îi recomandă o Tânără șoferită. Văzându-i reacția, Ōba schiță un zâmbet, de parcă ar fi vrut să spună că întelege ce simte.

— Numai că fata asta chiar se pricepe la condus, domnule Kafuku. Chestia asta v-o garantez. Dacă sunteți de acord, hai măcar s-o cunoașteți, s-o vedeți o dată.

— Bine, dacă spui tu, răspunse Kafuku.

Avea nevoie de un șofer cât mai repede și Ōba era un bărbat de încredere. Îl cunoștea deja de cincisprezece ani. Era un tip cu părul sărmos și aspect de drăcușor, ale cărui sfaturi în privința mașinii puteai să le urmezi fără să dai greș.

— Vreau să-i mai verific geometria roților, ca să nu avem surprize, dar dacă nu-s probleme cu asta, poimâine la ora două vă predăm mașina în stare perfectă. Aș putea s-o chem pe fată să vină atunci și să conducă de test pe-aici, prin cartier, ce ziceti? Dacă nu vă place, să spuneti, că nu e cazul să vă purtați cu mânuși.

— Cam câți ani are?

— Cred că vreo douăzeci și cinci. N-am întrebat-o, zise Ōba, apoi se încruntă puțin. Doar că, aşa cum v-am zis adineauri, se pricepe să conducă fără nici o problemă, dar...

— Dar?

— Păi, cum să vă spun, are niște chestii cam excentrice.

— Adică, cum?

— E directă, tăcută și fumează foarte mult, spuse Ōba. Dacă o cunoașteți, o să vă dați seama. Nu e o fată dintr-alea drăguțe. Nu zâmbește mai deloc. Și, ca s-o spun pe aia dreaptă, e puțin cam din topor.

— Nu mă deranjează. Dacă ar fi vreo frumusețe, n-aș sta nici eu liniștit, și nici n-am chef să apară tot felul de zvonuri dubioase.

— Atunci, cred că se potrivește la fix.

— În orice caz, zici că șoafează bine?

— Asta, da. Și nu vreau să spun că șoafează bine *pentru o femeie*, ci că pur și simplu se pricepe.

— Și cu ce se ocupă acum?

— Ah, nu știu sigur. Mai lucrează ca vânzătoare pe la câte-un chioșc, sau face pe curierul. Reușește să trăiască din job-uri din astea mărunte. Dacă vă-ntrelegeți, poate oricând să renunțe le ele. Mie mi-a prezentat-o un cunoscut, dar nu-mi merg afacerile chiar aşa bine să-mi permit să mai angajez un om. O mai chem din când în când, când am nevoie. Oricum, e o fată care-și vede de treaba ei. Și cel puțin pe băutură nu pune gura.

Povestea cu băutura aduse un nor pe chipul lui Kafuku. Își duse mecanic la buze degetele de la mâna dreaptă.

— Hai s-o cunosc poimâine la ora două, zise.

Îi stârnise interesul fata asta excentrică, tăcută și lipsită de drăgălașenie.

*

Două zile mai târziu, la ora două, Saab-ul 900 decapotabil era reparat. Îndoitura din față dreaptă fusese îndreptată și vopseaua, refăcută, încât nu-ți mai dădeai seama unde fusese

lovită. Motorul fusese și el verificat, vitezele, reajustate, plăcuțele de frână și ștergătoarele, înlocuite cu unele noi. Mașina fusese spălată și ceruită, iar roțile, lustruite. Ca întotdeauna, Ōba își făcuse treaba fără scăpări. Kafuku avea Saab-ul de douăzeci de ani și îl condusese mai bine de o sută de mii de kilometri. Prelata acoperișului se ponesise tot mai mult. În zilele când ploua puternic trebuia să aibă grijă la apa care se scurgea pe la încheieturi. Deocamdată, însă, nu avea de gând să-și cumpere altă mașină. Nu-i făcuse până acum necazuri majore și, mai ales, se simțea atașat de ea. Îi plăcea să meargă și vara, și iarna cu acoperișul coborât. Iarna conducea înfolosit cu o haină groasă și fular, iar vara, cu o șapcă și ochelari de soare cu lentile foarte închise la culoare. Era o bucurie pentru el să schimbe vitezele și să străbată astfel străzile orașului. Când se oprea la semafoare, privea relaxat cerul. Studia norii care alunecau în văzduh și păsările adunate pe cablurile de electricitate. Obiceiul devenise unul de care nu se putea lipsi. Kafuku dădu roată mașinii și o verifică minuțios, ca cineva care-și cercetează calul înainte de cursă.

Când cumpărase mașina nouă, soția lui era încă în viață. Ea alesese culoarea galbenă. În primii ani, ieșea adesea la plimbare cu mașina. Ea nu conducea, aşa că întotdeauna era Kafuku la volan. În câteva rânduri, plecase să încearcă mai lungi. Fuseseră în Izu, la Hakone și Nasu. După aceea însă, vreme de aproape zece ani, condusese singur. După moartea soției, ieșise cu câteva femei, dar nu se întâmplase niciodată să meargă împreună cu mașina. Nici din oraș nu mai plecase, în afară de momentele când i-o ceruse munca.

Sigur că au început să apară mici probleme peici, pe colo, dar încă e în regulă, spuse Ōba plimbându-și cu blândețe mâna peste bord, ca și când ar fi mângâiat un dulău mare pe ceafă. E o mașină de incredere. Mașinile suedeze de pe vremea aia erau construite cum trebuie. Trebuie puțină atenție la partea electrică, dar nu are probleme la mecanismele principale. Se și vede că ați avut grija de ea.

Kafuku semnă actele necesare și, în timp ce i se dădeau detalii despre factură, își făcu apariția și fata. Avea un metru

și șaizeci și cinci, nu era grasă, dar era lată în umeri și robustă. Pe partea dreaptă a gâtului avea o aluniță purpurie și ovală, cam cât o măslină de mare, dar nu părea să aibă nici un fel de reținere să și-o expună. Își ținea părul negru și bogat prinț la spate, ca să nu o deranjeze. Din orice unghi ai fi privit-o, nu puteai spune că e o femeie frumoasă și, după cum spusese și Ōba, chipul ei părea cam din topor. Pe obraji i se vedea mici urme de coșuri. Avea ochii mari și pupilele frumoase conturate, dar în ele plutea parcă o umbră de neîncredere profundă. Pe cât de mari îi erau ochii, pe atât erau de întunecăți. Avea urechi late, care arătau ca două parabolice instalate pe câmp. Purta o jachetă bărbătească, cu model în zigzag, cam groasă pentru luna mai, pantaloni maro de bumbac și o pereche de teniși negri Converse. Pe sub jachetă avea o bluză albă cu mânecă lungă, prin care i se vedea sânii destul de mari.

Ōba îl prezenta pe Kafuku. Pe fată o chema Misaki. Misaki Watari.

— Misaki se scrie cum se aude, fără ideograme. Dacă vreți, pot să vă aduc un CV, spuse ea pe un ton nu complet lipsit de insolvență.

Kafuku clătină din cap.

— Nu e nevoie acum de CV. Știi să conduci mașini cu cutie manuală?

— Îmi plac cele manuale, răspunse ea rece, ca un vegetarian înrăit care tocmai a fost întrebăt dacă mănâncă salată.

— Să știi că-i o mașină veche și n-are GPS!

— Nici nu-i nevoie. Am lucrat o vreme ca poștăriță. Știu orașul ca-n palmă.

— Atunci, vrei să conduci un pic, de probă? Coborâm acoperișul, că e vreme frumoasă, și hai!

— Unde mergem?

Kafuku se gândi puțin. Erau lângă Shinohashi.

— Fă dreapta la intersecția de la Tengenji, apoi oprește în parcarea subterană de la Meidi-ya, să facem câteva cumpărături acolo. După aia urci panta spre parcul Arisugawa, trecem prin fața ambasadei Franței și intrăm pe bulevardul Meiji. Apoi ne întoarcem aici.

Laterál, iar ea se descurcă bine. Avea înțuire și reflexe bune.
Pe Gaien-nishi, unde era aglomerată, o pușcă să parăzeze
zătie de prospețime.

Petrisajul văzut din același nouă perspectivă îl oferea o sen-
tire de străbateau. Lui, care statuse în mijlocul unei la volan,
adâncise în scaunul de laungă să folosă și se uită absent la străzile
de miez cu cineva apropiat, dar altfel, preferă să tacă. Se
să facă conversație. Nu-i dispărea să poarte o discuție plină
de Kafuku nu îl deranja astăzi. Nicică el nu prea se pricepea
vorbea, ea nu deschidea gura.

Rămasăea însă la fel de tacturnă. Atâtă vreme că nu îse
îl dispărea aerul acela dur și în ochi îl lucea un pic de căldură.
îl multumea făptul că ea era complet relaxată. Ba chiar parea
în sătentrătă său cănd era la volan de cănd nu conducea,
mai relaxată său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,
în sătentrătă său cănd să vă repeteți rolul în masină,

După cum îl garantează Oba, fata era o soferă excepțională.
Conducă la, fără smuceri. Drumul era aglomerat și au opri
de multe ori la semafor, însă ea avea grăjia să pastreze con-
stantă turăția motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-
rindu-i pririle. Dacă însă îmchiidea ochii, Kafuku aprobă
riprile turăției motorului. Își dădea seama de astă urmă-

Misaki nu răspunde, dar după expresia ei se putea prez-
uie că nu să fie ce sunt casetafonabile cu opt pisto-

— Când am început eu să conduc, aveam casetefonane cu

— Nam mai văzut de mulți!

— Îmi place casetele, zise Kafuku. Sunt mai ușor de folosit

— Casete de audio.

— Casete de audio, murmură ca pentru sine uitându-se la sis-

Kafuku și îmchiida ușor capul. Era pregeătită.

buzunarul de la piept și jachetei o perereche de ochelari de

ambreiajul și imiceră schimbătorul de vizete. Apăsa

zile. Părea să sătire unde sunt totate comunălități o săptăm-

Lăua cheia de la Oba și își porțrăi pozitia scaunului și ogoi-

— Am înțelești, zise ea, fără să confirmă fiecare pas.

— Tu ce cerințe ai?

— Nișicic special, spuse, apoi mihi ochii și, inspirând încrezăciune, săchimba într-o viteză interioară. Îmi place mai multă măști și, însăși și, măștă.

— La ateliereul de reparări, Kafuku îl lăua deoparte pe Oba. Restul plimbării tacură amândoi. După ce se întorseră la acasă, Oba trei și jumătate sesea la casa lui din Ebisu, scoțea

De două zi, Misaki devine soferul personal al lui Kafuku.

*

— O angeschez, îl înștiință.

— Schimba într-o viteză interioară. Îmi place măștina astăzi, mai multă măști și, însăși și, măștă.

La ora trei și jumătate sesea la casă lui din Ebisu, scoțea Kafuku, săbău-l galben din parcarea subterană și îl ducea la teatru. În mijloc, asculta adesea cvartelele de coarde ale lui Beethoven. Îi placeau și, îndiferent de căte ori le-a făscinat, la intocmire, asculta adesea cărătul de capătase de multă vreme. Misaki urmărește. Mușica la modă în tineretă lui, Misaki și-a luat cărătul de către la înțeleagă că avusese o mulțime de experiențe multe mai nădejdești. De la un taximetru, la un taxi. O zi pe săptămână să fie la teatru, să aibă loc să facă nimic. Mai nădejdești de la un taximetru, să aibă loc să facă nimic. Misaki nu spuse nimic. Dar strânsă din buze. Cărătul ei să aibă loc să facă nimic. — Nu mă deranjează dacă sună, cătă vreme acoperișul e coborât. Dacă e ridicat, însă, să vrea să nu rămână aici.

— Am înțeles.

— În mod normal, se crăpă dacă se află cîineva lângă el și nu era cînd să-i poată repetă replicile cu vocă tară, dar prezenta lui Misaki nu-l deranja deloc. Dîn punctul acesta de vedere, Kafuku era multumit de lipsa de expresie și de duritate ei. Putea să stea lângă ea și să-și spună replicile, iar ea se purta de parcă nu ar fi auvit nimic. Sau poate că îl săjungea nimic.

1. După ideogramele cu care se scrie, să-și putea traduce, foarte aproximativ, după „bunăstare în casă” (n.t.).

— Nu așteptă, fară să facă nimic. Misaki simplu. — E foarte bine, spuse Misaki simplu. — Mușica în sine nu e foarte grea. Mai nădejdești de să stai să așteptă, fară să facă nimic. — Lasă să se înțeleagă că avusese o mulțime de experiențe multe mai nădejdești de atât. Misaki nu spuse nimic. Dar strânsă din buze. Cărătul ei să aibă loc să facă nimic. — Nu mă deranjează dacă sună, cătă vreme acoperișul e coborât. Dacă e ridicat, însă, să vrea să nu rămână aici.

— Orelă de lucru se schimbă în funcție de programul meu. — Pentru o perioadă limitată, de căteva luni.

— Poți să dormi până la prânz. Seara, mai târziu de ora unsprezece nu termin. Dacă am nevoie de măștină mai târziu de atât, să aibă loc să facă nimic. — Iată o primăpără dimineață nu ai nimic de facut. Teatru, să-ă că în principiu dimineață nu ai nimic de facut, iar acesta, în momentul de față, se învățăre în jurul piesei de teatru. — Orelă de lucru se schimbă în funcție de funcție de programul meu.

— Da, e numele dumneavoastră adăvărat? — Domnule Kafuku, pot să vă spun să să? Interbează Misaki. — Domnule Kafuku, pot să vă spun să să? Interbează Misaki. — E numele dumneavoastră adăvărat?

— Mort și să nu o vadă. Îi anunțaseră că nu are cu nicio un chibzui controlul său. — Voi să conduce până nu primește rezultatul pozitivă la un mort și să nu o vadă. Îi anunțaseră că nu are cu nicio un chibzui controlul său. — Există posibilitatea să îl între în ungheul măștină din dreapta, există posibilitatea să îl între în ungheul mort și să nu o vadă. Îi anunțaseră că nu are cu nicio un chibzui controlul său.